

"מכת הכיתה": מדוע אין טי > באלימות בבתי הספר?

אחד מכל שני תלמידים בישראל חווה בשנה האחרונה אירוע אלימות בבית הספר, והתחושה שיש הקצנה כבר מזמן הפכה לעובדה. "מכת הכיתה" - פרויקט מיוחד: בני נוער ומורים מספרים בגילוי לב על האלימות בבתי הספר

יעל אודם, חדשות 2
פורסם: 12/03/2018, 22:36

בתקופה האחרונה נדמה שיש עליית מדרגה ברמת האלימות בבתי הספר. מסקר שערכה חברת המחקר "רושינק" עבור "המהדורה המרכזית" על מנת לקבל תמונת מצב עדכנית לגבי היקף התופעה – נחשפת תמונה מדאיגה מאוד. פרויקט מיוחד של "החדשות" מציג את בני הנוער והמורים שמספרים בגילוי לב על מה שהם חוו על בשרם.

רוצים לקבל עדכונים נוספים? הצטרפו לפייסבוק רשת

מהסקר עולה כי מחצית מהתלמידים מכיתות ג'-יב' דיווחו שחוו בשנה האחרונה אירועי אלימות בתוך שטח בית הספר. שליש מהתלמידים חוו חרם, כלומר אחד מכל שלושה תלמידים הרגיש דחוי. 25% העידו שהם מפחדים מהצקות או אימים בבתי הספר. וגם ההורים מושפעים: 65% מהם סיפרו שהם מודאגים מהאלימות בבתי הספר, יותר מההישגים הלימודיים של ילדיהם. כל הורה חמישי שקל להעביר את ילדו לבית ספר אחר עקב אירועי האלימות.

אלית היא רק בת 13.5 ולמרות גילה הצעיר יש לה כבר הרבה זיכרונות קשים. "בכיתה א' או ב' פשוט הייתי הולכת ברחוב, בבית הספר, בגינה, וילדים מבית הספר היו צועקים 'שמנה, מכוערת, אין לך חברים'. דברים כאלה", שחזרה. "זה הרבה שנים, וגם עכשיו זה ככה. יש אנשים שבאמת אני עושה להם כזה 'לא טוב בעין', פשוט לא מתאים להם שאהיה בסביבה שלהם אז הם עושים דברים מגעילים, מדברים לא יפה, מקללים... כל מני דברים שפשוט גורמים לך ליפול".

קבוצות וואטסאפ ייעודיות שבהן מקללים תלמידים

כדי להבין עד כמה התופעה נרחבת, עשינו ניסוי: ביקשנו מהחברה למתנ"סים לקבץ 15 תלמידים חטיבות ביניים ללא כל תחקיר מוקדם. לבני הנוער שהשתתפו לא היה מושג במה מדובר והסיפורים הקשים כאילו התחילו לזרום מאליהם. אריאל הוא תלמיד כיתה ט' מירושלים שחווה חרם שנמשך לא פחות מחצי שנה. "תמיד האשימו אותי... נגיד הכיתה הייתה מלוכלכת והיו אומרים שזה אני", סיפר. החרם היה כה קשה, עד שהוא אמר שלפעמים הוא חשב שהחרם עליו נגרם בכלל באשמתו.

בר ושיירה, ירושלמים גם כן, סיפרו שפתחו עליהם קבוצות וואטסאפ שבה ספגו הקנטות. "פשוט בערך 3 שעות של רק קללות, קללות וקללות. בלי הפסקה", תיארה שיירה. בר סיפר: "רשמו את השם שלי ו... 'בר השמן', 'בר הזבל', כל מני דברים כאלה". שיירה סיפרה על קללות שגובלות בהתעללות נפשית. "הם מורידים אותך, מקטינים אותך, ואת מכניסה לעצמך לראש שזה אמת, אולי את באמת כלום?", תיארה ולאחר מכן פרצה בבכי.

בהמשך הניסוי, הזמנו קבוצת נערים אחרת מאותו מתנ"ס וכיבינו את האורות. תחת מעטה החשכה, יצאו סיפורי זוועה, לא פחות. א', תלמיד כיתה ח', סיפר: "הייתה קבוצה של ילדים והיו כדורי טניס. פשוט לקחו אותי ועוד חבר, שמו אותנו בסוג של פינה ופוצצו אותנו, אפילו עם כסאות. כמה ילד יכול לחטוף? בסופו של דבר הוא נשבר והגעתי לבית חולים עם זעזוע מוח".

"הורים, תתערבו אם ילדכם סובל מבריונות"

נ' היא תלמידת כיתה ט' שסיפרה למורה שלה שעברה הטרדה מינית כשהייתה קטנה. אז ההצקות התחילו. לדבריה, "סיפרתי את זה ואז פשוט ממש נטפלו אליי: 'הגינני שזה יקרה לך, את ילדה מפגרת, מטומטמת, נכה', דברים כאלה".

ואיפה המורים? הם לא רוצים לספר על אלימות, שלא יחשבו שהם לא טובים מספיק. גם המנהלים לא רוצים לספר על האלימות, כדי שדירוג בית הספר לא יירד. ראשי הערים לא רוצים לטפל באלימות כדי ששמו של היישוב שלהם לא ייפגע. כך נוצר מעגל שתיקה אכזרי, אולי הדבר הכי כואב בסיפור הזה של אלימות.

אבל ייתכן שאת אותו מעגל השתקה אפשר לפתור, לפחות באופן פרטני. פרופסור ענת ברונשטיין קלזומק מבית הספר איבציר לפסיכולוגיה במרכז הבינתחומי קוראת להורים שילדיהם חווים בריונות להתערב. "זה לא קונפליקט בין ילדים, לא מריבה שעשויה להפוך למריבה אלימה", ציינה והדגישה שהורים צריכים להתעניין במצבו החברתי של ילדם באופן תדיר. "בבריונות אני אומרת להורים להתערב, לא לחכות שזה יעבור ולא לחשוב שהילד בהכרח יכול לפתור את זה".

» תגיות: **אלימות, בתי ספר, מורים, תלמידים**

יאמיז

<http://reshet.tv/>

3ן רשת